

Arrest

nr. 100 069 van 28 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 30 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 december 2012 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S DEMEERSSEMAN, loco advocaat B. SOENEN, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart een Kirgizisch staatsburger van Oeigoerse origine te zijn, geboren op 6 mei 1990 te Bisjkek.

U verklaart in uw jeugd soms gepest te zijn omwille van uw Oeigoerse origine. De pesterijen bleven meestal beperkt tot wat lichte slagen, maar bij een incident in 2007 op school, werd u met een mes aangevallen. U diende daarvoor zelfs gehospitaliseerd te worden.

U kende nadien geen ernstige problemen tot in 2010.

Op 7 april van dat jaar, op het ogenblik dat er ernstige onlusten waren in Kirgizië, was u met 2 vrienden aan het voetballen vlakbij uw woonst. Jullie werden er door een groep Kirgiezen uitgedaagd en vervolgens ernstig mishandeld. Eén van uw beide vrienden kwam daarbij om het leven. Uzelf en uw andere vriend raakten gewond. De volgende dag bracht uw moeder u naar het ziekenhuis, waar u (kortstondig) behandeld werd. U keerde nadien terug naar huis.

Op 3 juli 2010 ontving u een oproeping van de plaatselijke politie (ROVD), waarin u werd gesommeerd zich op 5 juli 2010 voor verhoor aan te bieden. U bood zich die dag aan bij de plaatselijke politie. Van een rechercheur kreeg u te horen dat de ouders van uw gedode vriend een klacht hadden neergelegd. De rechercheur zette u onder druk om te verklaren dat u van het incident niets had gemerkt, maar u weigerde om op zijn voorstel in te gaan. Zonder voorwaarden mocht u terug naar huis keren.

Midden augustus 2010 kreeg u thuis bezoek van drie u onbekende Kirgiezen die u meedeelden dat ze u zouden ombrengen indien u nog verder zou praten, waarop ze weer vertrokken.

Toen u op 23 september 2010 thuiskwam, trof u uw moeder naakt in huis aan. U merkte meteen dat zij het slachtoffer van (seksueel) geweld was. U trof 4 onbekende Kirgiezen aan. Ze begonnen u met stokken te slaan. De onbekenden dreigden ermee u en uw moeder te vermoorden. Toen u en uw moeder de onbekenden smeekten om jullie verder ongemoeid te laten, verlieten zij uw woonst. Uw moeder bracht u in contact met haar vriendin, die jullie ophaalde. U verbleef bij deze vriendin van uw moeder, in Leninskoye, in afwachting van de organisatie van uw reis. Van uw moeder kreeg u te horen dat zij niet met u zou meereizen; jullie zouden later herenigd worden.

Op 11 oktober 2010 verliet u Kirgizië. Per auto werd u door vriendinnen van uw moeder naar Almaty, Kazachstan gebracht. Van daaruit reisde u per trein verder naar Moskou. Vanuit Moskou reisde u per auto naar België.

Op 20 oktober 2010 kwam u in België aan en u vroeg er dezelfde dag asiel bij de daarvoor bevoegde instanties."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er omwille van de strijd tegen Chinees-Oeigoerse militante organisaties weliswaar een negatieve beeldvorming is van Oeigoeren in Kirgizië die in bepaalde omstandigheden aanleiding kan geven tot discriminatie op het vlak van tewerkstelling en huisvesting.

Maar dit heeft zich, hoewel er in juni 2010 door het interetnisch geweld tussen Kirgiezen en Oezbeken tijdelijk een verhoogde spanning was waarbij tevens dreigementen door onbekenden werden geuit ten aanzien van Oeigoeren, niet vertaald in systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Oeigoeren.

Daarom kunnen de loutere Oeigoerse origine en de herkomst uit Kirgizië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich, in het kader van huidige asielaanvraag, beroept op een aantal incidenten die u meemaakte, die u in verband brengt met uw etnische achtergrond.

Welnu, er dient te worden gesteld dat u uw asielrelaas niet aannemelijk hebt kunnen maken, zodat in uw hoofde niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Deze conclusie is gebaseerd op de volgende vaststellingen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw asielaanvraag enkel op basis van uw verklaringen onderzocht kon worden, aangezien u ter staving van uw beweerde problemen geen enkel stavingsstuk hebt aangebracht.

In voorkomend geval wordt van de asielzoeker verwacht dat hij het gebrek aan stavingstukken compenseert door het afleggen van overtuigende, consistente en plausibele verklaringen.

Welnu, er moet benadrukt worden dat u onaannemelijk onwetend bent over belangrijke aspecten van uw asielrelaas, zodat uw geloofwaardigheid aangetast wordt.

Zo verklaarde u dat u op 17-jarige leeftijd het slachtoffer werd van een steekpartij door een jongen uit een andere klas (CGVS 1, p.10).

Van deze jongen kent u enkel de voornaam (A., CGVS 1, p.10). Zijn familienaam kent u niet, hoewel de jongen zeer invloedrijk en berucht was op de school; hij terroriseerde iedereen met zijn gedrag.

Er werd u gevraagd waarom u van de jongeman de familienaam dan niet kende, waarop u verklaart (CGVS 1, p.10) daar niet mee bezig te zijn geweest.

Dit valt moeilijk te rijmen met uw andere verklaringen, waaruit blijkt dat u omwille van het incident moest gehospitaliseerd worden (CGVS 1, p.10) en dat gedurende zowat één week (CGVS 1, p.11). Het incident zou op school zelfs geleid hebben tot de oprichting van een commissie/comité om de jongeman in kwestie in de gaten te houden (CGVS 1, p.11).

Gezien de kennelijk grote impact van deze gebeurtenis, mocht van u verwacht worden dat u de familienaam van de jongeman wél zou kunnen reproduceren, wat hier niet het geval is.

Vervolgens werd u op 7 april 2010, samen met 2 zeer goede vrienden (CGVS 1, p.13), het slachtoffer van etnisch geïnspireerd geweld: één van hen raakte, net zoals uzelf, gewond, de andere overleed zelfs tengevolge van messteken.

Welnu, van de gewonde vriend kent u zowel de voor- als de familienaam, D.B. (CGVS 1, p.13), maar van de overleden vriend kent u enkel de voornaam, Ab. (CGVS1, p.13).

Uw gedode vriend zou op 9 april 2010 begraven zijn, maar u weet niets over de plaats waar hij begraven werd (CGVS 1, p.21).

De vaststelling dat u van een zeer goede vriend, die vlakbij u woonde en zou overleden zijn na een aanval waarbij u rechtstreeks betrokken raakte, de familienaam niet kent, doet in ernstige mate afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Uw andere vriend, de genaamde D.B., zou gewond zijn geraakt bij het incident, maar u weet zelfs niet of hij naar aanleiding van zijn verwondingen al dan niet gehospitaliseerd werd (CGVS 1, p.15). U weet van uw gewonde vriend evenmin of hij door de politie ooit opgeroepen werd in verband met het incident op 7 april (CGVS 2, p.6).

Ook tijdens uw tweede asielgehoor (CGVS 2, p.5) verklaarde u niets te weten over het lot van uw gewonde vriend.

Uit uw verklaringen blijkt verder dat u, vlak voor uw komst naar België, afscheid nam van uw moeder bij haar vriendin, een zekere O.. Op de vraag waarom uw moeder niet is meegekomen naar België, antwoordt u (CGVS 2, p.8) dat zij zei dat ze u zou vinden; later zouden jullie herenigd worden.

U weet niet waarom uw moeder achterbleef. Evenmin weet u of zij nog een tijdje bij haar vriendin zou blijven, terug naar huis zou keren of naar Rusland zou gaan. U hebt haar niet gevraagd waarom zij achterbleef omdat u daar toen niet bij stil stond (CGVS 2, p.8).

Dat u dermate onwetend bent over de plannen van uw moeder na uw vlucht naar België is weinig geloofwaardig en minstens zeer opmerkelijk, temeer daar u verklaarde (CGVS 2, p.8) dat u een goede band met uw moeder had.

Welnu, dat u over de hiervoor aangehaalde cruciale elementen van uw asielrelaas dermate onwetend bent, doet in ernstige mate afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Er moet worden benadrukt dat u geen begin van materieel bewijs aanbrengt, ter staving van (een gedeelte van) uw beweerde problemen, waardoor uw gebrek aan geloofwaardigheid bevestigd wordt.

U verklaarde (CGVS 1, p.7) dat het voor u onmogelijk zou zijn om nog documenten ter staving van uw asielrelaas te laten overbrengen vanuit uw herkomstland.

U voegt hier echter aan toe dat u voor uw komst naar België eigenlijk ook niet over documenten beschikte en dat u de documenten die u had, hebt meegebracht.

Uit uw verklaringen bleek nochtans dat u wel degelijk documenten werden uitgereikt in uw herkomstland. Zo stelde u (CGVS 1, p.11) dat u naar aanleiding van de messteek die u in 2007 kreeg, diende gehospitaliseerd te worden. Er werd u gevraagd of die ziekenhuisopname geattesteerd werd, waarop u positief antwoordt (CGVS 1, p.11), doch u verklaart dat dit document bij u thuis (in uw herkomstland) is achtergebleven.

Tijdens uw tweede uitgebreid asielgehoor werd u nogmaals gevraagd naar het document, waarop u stelde dat u dacht dat u het thuis hebt laten liggen, maar dat weet u niet (meer) zeker (CGVS 2, p.4), hetgeen weinig consistent is ten aanzien van uw eerdere verklaringen.

Welnu, de vaststelling dat u van een belangrijk aspect van uw asielrelaas geen begin van materieel bewijs aanbrengt, bevestigt het bij u vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid.

Voorts dient te worden opgemerkt dat u geen redelijke inspanningen hebt gedaan om zich over belangrijke elementen van uw asielrelaas te informeren, al dan niet met het oog op het verzamelen van bewijsstukken.

In verband met het incident op 7 april 2010 werd u gevraagd of u deze gebeurtenis kon staven aan de hand van een kranten- of internetartikel, waarop u erkent (CGVS 1, p.8) dit niet gecontroleerd te hebben; destijds interesseerde het u niet en later hebt u er ook niet meer aan gedacht.

Ook tijdens uw tweede asielgehoor gaf u aan nog steeds niet geverifieerd te hebben of het incident op 7 april 2010 op internet gesignaleerd werd (CGVS 2, p.6).

U zou op 5 juli 2010 van een rechercheur te horen hebben gekregen dat de ouders van uw vermoorde vriend, van wie u, zoals eerder werd aangehaald, enkel de voornaam kent, klacht zouden hebben ingediend, naar aanleiding van zijn gewelddadig overlijden (CGVS 1, p.17).

Toen u werd gevraagd of u informeerde of liet informeren naar het onderzoek naar de moord op uw vriend, erkende u (CGVS 1, p.22) wat dat betreft niets ondernomen te hebben.

Tijdens uw tweede asielgehoor werd u gevraagd of u informatie vergaarde of liet vergaren over het eventuele gevolg dat werd gegeven aan de klacht van de ouders van uw vermoorde vriend, maar u erkent (CGVS 2, p.6) omtrent een eventueel onderzoek totaal onwetend te zijn.

Uit uw verklaringen blijkt dat u meerdere problemen zou hebben gehad na 7 april 2010 (de dag van de dodelijke aanval op één van uw vrienden), maar u hebt niet geïnformeerd naar eventuele (gelijkaardige) problemen bij de familie van uw vrienden, die, net als u, bij het incident betrokken waren; dat idee kwam niet bij u op (CGVS 1, p.22).

Op de vraag of het niet nuttig was om zich te informeren, stelt u dat u dacht dat de zaak misschien was afgesloten (CGVS1, p.22) maar u geeft niettemin blijk van onredelijk weinig initiatief ter zake.

Ook over het lot van uw moeder, sinds uw verblijf in België, hebt u zich niet terdege geïnformeerd. U hebt enkel een aantal keer naar haar gsm getelefoneerd, maar zonder resultaat (CGVS 1, p.23). Daarom werd u gevraagd of u via de u beschikbare informatiekanalen in België, in casu uw oom en neven, nog informatie hebt trachten in te winnen over het lot en de verblijfplaats van uw moeder, maar u erkent er niet uitdrukkelijk naar geïnformeerd te hebben (CGVS 1, p.23); u ging er van uit dat u wel nieuws zou krijgen als dat er was, maar niettemin blijft de vaststelling overeind dat u ter zake eveneens onredelijk weinig initiatief aan de dag hebt gelegd.

Welnu, de vaststelling dat u geen redelijke en continue inspanningen hebt gedaan om zich te informeren over aspecten van uw asielrelaas en de eventuele voortgang van uw beweerde problemen, met het oog op het accuraat inschatten van uw actuele vrees, doet afbreuk aan de ernst van uw beweerde vrees. Immers, van een asielzoeker die verklaart nood te hebben aan internationale bescherming, wordt verwacht dat hij minstens redelijke inspanningen doet om zich te informeren over belangrijke aspecten van zijn asielrelaas.

Er kan ten slotte geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw vlucht naar België, in casu over uw reis van Brest (Belarus) naar België per auto.

U verklaart (CGVS 1, p. 5 & CGVS 2, p.2) dat u in één auto van Brest (Belarus) naar België reisde. Tevens verklaart u (CGVS 1, p.4) voor de reis alleen uw identiteitskaart gebruikt te hebben en geen reispaspoort met daarin het nodige visum. Na uw vertrek uit Brest zou u op geen enkel moment onderworpen zijn aan een persoonlijke identiteits- of grenscontrole (CGVS 1, p.5). Meer nog, u zou na Brest totaal niets gemerkt hebben van dergelijke controles (CGVS 1, p.5). Er werd u gevraagd of er afspraken werden gemaakt met uw passeurs, in geval van controle, waarop u uitdrukkelijk verklaart (CGVS 1, p.5 – 6) dat dit niet het geval was; niemand heeft u ook maar één instructie gegeven. Welnu, dergelijke verklaringen zijn allerminst geloofwaardig.

Immers uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er bij binnenkomst van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Met stelligheid kan dan ook worden aangenomen dat de overgrote meerderheid van de personen die deze zone betreden in het bezit zijn van reisdocumenten.

Uw geloofwaardigheid wordt bijgevolg verder ondermijnd, zeker in het licht van uw verklaring dat er totaal geen afspraken zouden gemaakt zijn met de passeurs. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij de eventuele ontdekking van clandestien reizende passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klanten absoluut geen instructies zou hebben gegeven over wat te doen bij een controle aan de grens.

Uw gebrek aan geloofwaardigheid wordt op basis van uw verklaringen over uw vlucht naar België verder bevestigd.

Volledigheidshalve zij opgemerkt dat u eveneens gewag maakte van pesterijen waar u omwille van uw afkomst als kind op school mee te maken kreeg (CGVS 1, p.9). Hoewel dit soort gedragingen zeker laakbaar zijn, zijn ze niet zwaarwichtig genoeg om als een systematische en daadwerkelijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te kunnen worden beschouwd.

Bijgevolg blijkt niet dat u zich kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Aangezien u behoudens voornoemde etnische motieven geen andere redenen inroept ter ondersteuning van uw asielrelaas, toont u tot slot al evenmin concreet aan dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving met betrekking tot subsidiaire bescherming, zou lopen in uw land van herkomst.

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat om de eindbeoordeling van uw asielaanvraag in positieve zin te wijzigen.

U legt uw identiteitskaart, uw geboorteakte en uw rijbewijs voor. Deze documenten bevatten louter gegevens over uw identiteit, die hier niet betwist wordt.

U legt ook een overlijdensakte van uw vader neer, die enkel uw verklaringen over uw gezinssamenstelling in uw herkomstland staaft, maar hier evenmin ter discussie staat.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 29 november 2012 een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsverplichting en een schending van de zorgvuldigheidsverplichting.

Op de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoeker geen enkel begin van bewijs van zijn problemen bijbracht, antwoordt verzoeker dat dit geen verplichting is en dat de verklaringen van de kandidaat-vluchteling het vertrekpunt zijn. Verzoeker vindt het (zie het verzoekschrift, p. 5) *“opmerkelijk dat het Commissariaat-generaal in casu het gebrek aan documenten als eerste argument aanhaalt om de geloofwaardigheid van de verzoeker in twijfel te trekken”*.

Hij stelt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht, met slechts enkele documenten op zak; volgens verzoeker kan hem niet ten kwade worden geduid (zie p. 5) *“dat hij geen documenten heeft verzameld vooraleer hij vertrok uit Kirgizië”*.

Hij stelt dat ook rekening dient te worden gehouden met zijn jonge leeftijd, met het feit dat de reis voor hem werd georganiseerd en op het feit dat hij nooit had gedacht dat hij zijn land van herkomst zou moeten verlaten, waardoor hij er niet aan gedacht had om documenten te vragen.

De motivering in de bestreden beslissing aangaande het medisch attest getuigt volgens verzoeker van (zie p. 6) *“schijnheiligheid”*, aangezien het voorleggen van een medisch attest toch niet aanvaardt wordt als bewijs van een asielaanvraag omdat het niet aantoonde in welke omstandigheden de verwondingen zijn ontstaan.

Verzoeker laat nog gelden dat het voor hem onmogelijk is om documenten neer te leggen, aangezien hij zijn moeder niet meer kan contacteren.

Wat betreft zijn onwetendheid omtrent de familienaam van de jongen door wie hij werd neergestoken, wijst hij er op dat hij geen nauwe contacten had met A. en dat iedereen hem bij zijn voornaam noemde. Volgens hem negeert de commissaris-generaal (zie p. 6) *“een realiteit, waarbij slachtoffers heel vaak slechts de voornaam of zelfs de roepnaam van de dader kennen”*.

Zijn onwetendheid aangaande zijn vrienden die betrokken waren bij het incident op 7 april 2010, wijst verzoeker aan het feit dat hun relatie (zie p. 7) *“niet diepgaand”* was. Dat hij zich hierover nadien niet informeerde, is volgens hem te wijten aan *“de schrik die de verzoeker zelf had en het wantrouwen die hij had tegenover de autoriteiten”*.

Wat betreft zijn onwetendheid omtrent de evolutie van zijn problemen, legt verzoeker uit dat hij geen enkel contact heeft met iemand in zijn land van herkomst, dat hij er geen familieleden heeft behalve zijn moeder, die hij niet kan contacteren.

Dat hij zich niet informeerde bij zijn oom en neven, wijst hij aan het feit dat hij geen nauwe band heeft met hen en dat hij de familie langs zijn vaderskant niet kent.

Verder legt hij uit dat hij (zie p. 8) *“niet eender wie kan contacteren teneinde informatie omtrent zijn problemen in te winnen”*, gezien die personen immers niet snel geneigd zullen zijn om informatie in te winnen bij de autoriteiten of bij derden.

Verzoeker volhardt in zijn verklaringen omtrent zijn reisroute; hij herhaalt dat de reis voor hem werd geregeld en dat hij vertrouwen had in de smokkelaar.

Volgens hem slaat de redenering van de commissaris-generaal dienaangaande (zie p. 9) *“nergens op en negeert de werkelijkheid, namelijk, niettegenstaande strenge controles, komen er dagelijks honderden mensen op illegale wijze de Europese Unie binnen”*; volgens verzoeker zijn de controles *“niet onfeilbaar”*.

Hij stelt dat hij (zie p. 9) *“geen enkele reden heeft om zijn ware reisweg te verhullen”*. Verder voert hij aan is hij van mening dat vragen omtrent de reisroute, geen uitstaans hebben met de grond van het asielaanvraag, waardoor deze zijn geloofwaardigheid niet kunnen ondermijnen.

Aangaande de subsidiaire bescherming, verwijst verzoeker naar de informatie aangaande Oeigoeren in Kirgizië in het administratief dossier. Hij stelt dat hieruit (zie p. 10) *“niet eenduidig (kan) worden afgeleid dat Oeigoeren in Kirgizië geen geweld of discriminatie, omwille van hun etnische afkomst, hoeven te vrezen”* en hij benadrukt dat uit dit document blijkt *“dat er eigenlijk weinig wordt geschreven over de situatie van de Oeigoeren in Kirgizië”*.

Verzoeker brengt een verklaring bij van R.K., voorzitter van de World Uyghur Congress, waarin de situatie van de Oeigoeren wordt aangekaart.

Volgens verzoeker (zi p. 10) *“kan niet uitgesloten worden dat de verzoeker omwille van zijn etnische afkomst in zijn land van herkomst blootgesteld wordt aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de vreemdelingenwet”*.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Vooreerst stelde de commissaris-generaal in zijn beslissing vast dat verzoeker geen enkel stavingsstuk voorlegt van de door hem beweerde problemen en dat hij dit slechts kan compenseren door het afleggen van overtuigende, consistente en plausibele verklaringen.

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat het voorleggen van bewijs geen vereiste is en dat de verklaringen van de kandidaat-vluchteling het vertrekpunt zijn. Verzoeker vindt het trouwens *“opmerkelijk dat het Commissariaat-generaal in casu het gebrek aan documenten als eerste argument aanhaalt om de geloofwaardigheid van de verzoeker in twijfel te trekken”*.

De Raad benadrukt dat de bewijslast in beginsel berust bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Zijn verklaringen kunnen slechts een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

In casu stelde de commissaris-generaal echter vast dat verzoeker (i) onaannemelijk onwetend is over belangrijke aspecten van zijn asielrelaas; (ii) geen redelijke inspanningen heeft gedaan om zich over belangrijke elementen in zijn asielrelaas te informeren, noch om bewijsstukken op te verzamelen.

Zo stelde de commissaris-generaal het volgende vast:

“Zo verklaarde u dat u op 17-jarige leeftijd het slachtoffer werd van een steekpartij door een jongen uit een andere klas (CGVS 1, p.10). Van deze jongen kent u enkel de voornaam (A., CGVS 1, p.10). Zijn familienaam kent u niet, hoewel de jongen zeer invloedrijk en berucht was op de school; hij terroriseerde iedereen met zijn gedrag. Er werd u gevraagd waarom u van de jongeman de familienaam dan niet kende, waarop u verklaart (CGVS 1, p.10) daar niet mee bezig te zijn geweest. Dit valt moeilijk te rijmen met uw andere verklaringen, waaruit blijkt dat u omwille van het incident moest gehospitaliseerd worden (CGVS 1, p.10) en dat gedurende zowat één week (CGVS 1, p.11). Het incident zou op school zelfs geleid hebben tot de oprichting van een commissie/comité om de jongeman in kwestie in de gaten te houden (CGVS 1, p.11). Gezien de kennelijk grote impact van deze gebeurtenis, mocht van u verwacht worden dat u de familienaam van de jongeman wél zou kunnen reproduceren, wat hier niet het geval is. Vervolgens werd u op 7 april 2010, samen met 2 zeer goede vrienden (CGVS 1, p.13), het slachtoffer van etnisch geïnspireerd geweld: één van hen raakte, net zoals uzelf, gewond, de andere overleed zelfs tengevolge van messteken. Welnu, van de gewonde vriend kent u zowel de voor- als de familienaam, D.B. (CGVS 1, p.13), maar van de overleden vriend kent u enkel de voornaam, Ab. (CGVS1, p.13). Uw gedode vriend zou op 9 april 2010 begraven zijn, maar u weet niets over de plaats waar hij begraven werd (CGVS 1, p.21). De vaststelling dat u van een zeer goede vriend, die vlakbij u woonde en zou overleden zijn na een aanval waarbij u rechtstreeks betrokken raakte, de familienaam niet kent, doet in ernstige mate afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Uw andere vriend, de genaamde D.B., zou gewond zijn geraakt bij het incident, maar u weet zelfs niet of hij naar aanleiding van zijn verwondingen al dan niet gehospitaliseerd werd (CGVS 1, p.15). U weet van uw gewonde vriend evenmin of hij door de politie ooit opgeroepen werd in verband met het incident op 7 april (CGVS 2, p.6). Ook tijdens uw tweede asielgehoor (CGVS 2, p.5) verklaarde u niets te weten over het lot van uw gewonde vriend. Uit uw verklaringen blijkt verder dat u, vlak voor uw komst naar België, afscheid nam van uw moeder bij haar vriendin, een zekere O.. Op de vraag waarom uw moeder niet is meegekomen naar België, antwoordt u (CGVS 2, p.8) dat zij zei dat ze u zou vinden; later zouden jullie herenigd worden. U weet niet waarom uw moeder achterbleef. Evenmin weet u of zij nog een tijdje bij haar vriendin zou blijven, terug naar huis zou keren of naar Rusland zou gaan. U hebt haar niet gevraagd waarom zij achterbleef omdat u daar toen niet bij stil stond (CGVS 2, p.8). Dat u dermate onwetend bent over de plannen van uw moeder na uw vlucht naar België is weinig geloofwaardig en minstens zeer opmerkelijk, temeer daar u verklaarde (CGVS 2, p.8) dat u een goede band met uw moeder had.”

In zijn verzoekschrift haalt verzoeker aan dat hij geen nauwe contacten had met A. en dat iedereen deze bij zijn voornaam noemde; volgens hem negeert de commissaris-generaal *“een realiteit, waarbij slachtoffers heel vaak slechts de voornaam of zelfs de roepnaam van de dader kennen”*.

Verzoekers onwetendheid aangaande zijn vrienden die betrokken waren bij het incident op 7 april 2010, wijt verzoeker aan het feit dat hun relatie *“niet diepgaand”* was. Dat hij nadien zich niet informeerde, wijt hij dan weer aan *“de schrik die de verzoeker zelf had en het wantrouwen die hij had tegenover de autoriteiten”*.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet ingaat op de vaststelling in de beslissing dat hij niet weet waarom zijn moeder achterbleef in zijn land van herkomst, noch wat haar plannen waren na zijn vertrek.

Voor het overige beperkt verzoeker zich tot het vergoelijken van zijn onwetendheid, zonder de vaststellingen in de bestreden beslissing dienaangaande met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

Van verzoeker kan nochtans worden verwacht dat hij meerdere ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn asielrelaas, waarvan hij geen kennis heeft.

De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen zoals die hem werden aangereikt door de asielzoeker. Het komt bijgevolg in de eerste plaats

aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken, quod non in casu, gelet op verzoekers gebrek aan kennis aangaande kernelementen van zijn asielrelaas. Verzoekers vage verklaringen keren zich tegen de geloofwaardigheid van zijn relaas.

De commissaris-generaal stelde tevens vast dat verzoeker geen begin van materieel bewijs aanbrengt: *“U verklaarde (CGVS 1, p.7) dat het voor u onmogelijk zou zijn om nog documenten ter staving van uw asielrelaas te laten overbrengen vanuit uw herkomstland. U voegt hier echter aan toe dat u voor uw komst naar België eigenlijk ook niet over documenten beschikte en dat u de documenten die u had, hebt meegebracht. Uit uw verklaringen bleek nochtans dat u wel degelijk documenten werden uitgereikt in uw herkomstland. Zo stelde u (CGVS 1, p.11) dat u naar aanleiding van de messteek die u in 2007 kreeg, diende gehospitaliseerd te worden. Er werd u gevraagd of die ziekenhuisopname geattesteerd werd, waarop u positief antwoordt (CGVS 1, p.11), doch u verklaart dat dit document bij u thuis (in uw herkomstland) is achtergebleven. Tijdens uw tweede uitgebreid asielgehoor werd u nogmaals gevraagd naar het document, waarop u stelde dat u dacht dat u het thuis hebt laten liggen, maar dat weet u niet (meer) zeker (CGVS 2, p.4), hetgeen weinig consistent is ten aanzien van uw eerdere verklaringen. Welnu, de vaststelling dat u van een belangrijk aspect van uw asielrelaas geen begin van materieel bewijs aanbrengt, bevestigt het bij u vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid.”*

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht met slechts enkele documenten op zak; volgens verzoeker kan hem niet ten kwade worden geduid *“dat hij geen documenten heeft verzameld vooraleer hij vertrok uit Kirgizië”*.

Hij wijst nog op zijn jonge leeftijd, op het feit dat de reis voor hem werd georganiseerd en op het feit dat hij nooit had gedacht dat hij zijn land van herkomst zou moeten verlaten, waardoor hij er niet aan gedacht had om documenten te vragen.

De Raad herhaalt dat verklaringen op zich een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84), maar indien redelijkerwijze van de kandidaat-vluchteling kan worden verwacht dat er bewijzen kunnen worden voorgelegd, kan op basis van zijn medewerkingsplicht worden verwacht dat deze alle nodige inspanningen levert om deze bewijzen voor te leggen. Indien hij geen bewijsstukken neerlegt, dient de kandidaat-vluchteling daarvoor een redelijke verklaring te verschaffen; hij moet minstens aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen.

In casu kon verzoeker geen enkel begin van bewijs voorleggen ter staving van zijn problemen.

Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen ernstige poging om het ontbreken van bewijsstukken verklaren. Zijn jeugdige leeftijd -verzoeker is geboren in het jaar 1990-, zijn bewering dat het voor hem onmogelijk is om documenten neer te leggen aangezien hij zijn moeder niet meer kan contacteren en zijn bedenking dat hij nooit had gedacht dat hij zijn land van herkomst zou moeten verlaten, tonen helemaal niet aan dat verzoeker tot op heden inspanningen heeft geleverd om de bewijzen te bekomen. Verzoekers verweer dat een medisch attest door de commissaris-generaal toch niet aanvaard zou worden als bewijs van een asielrelaas omdat de omstandigheden waarin de letsels werden opgelopen, niet worden vermeld, is slechts een hypothese en trouwens een gemakkelijke manier om zijn inertie te verklaren.

De Raad stelt vast de brief, gedateerd 25 oktober 2012, van R.K., voorzitter van het “World Uyghur Congress”, die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, verwijst naar de algemene situatie voor de Oeigoeren in Oost Turkestan en verder een duidelijk gesolliciteerd karakter vertoont.

Typerend voor de juistheid van de inhoud van de brief, kan worden verwezen naar de zinsnede *“I hope he and his wife will be granted asylum in Belgium”* (eigen vertaling: “ik hoop dat van hem en zijn vrouw de vluchtelingenstatus in België wordt erkend”) waar verzoeker volgens zijn eigen verklaring op 21 december 2010 (zie nr. 14) aangaf *“ongetuigd”* te zijn.

Het hoeft geen betoog dat dit schrijven geen bewijskracht heeft.

Bij brief van 19 december 2012 zond verzoeker aan de Raad nog een stuk, niet gesteld in de taal van de rechtspleging dat blijkens de vertaling een attest betreft uitgaande van het “Ministerie van de Binnenlandse Zaken, waarin bevestigd wordt dat verzoeker aangifte heeft gedaan *“over de feiten van zijn lichamelijke verwondingen na de revolutie van 7 april 2010 door etnische discriminatie”* *“en dat dit in het registratieboek werd geregistreerd onder nr. 1503 van 21 april 2012”*.

Naast de vaststelling dat het attest stelt dat de aangifte in het registratieboek werd geregistreerd op 21 april 2012, terwijl verzoeker verklaart op 20 oktober 2010 in België te zijn aangekomen, stelt de Raad vast dat bedoeld attest een faxkopie betreft waaraan geen bewijswaarde wordt toegekend omdat kopieën door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn. Bedoeld stuk mangelt bijgevolg zowel naar inhoud als naar vorm, aan bewijskracht.

De commissaris-generaal stelde tevens vast dat verzoeker geen redelijke inspanningen heeft gedaan om zich over belangrijke elementen in zijn asielrelaas te informeren, noch om bewijsstukken te verzamelen:

“In verband met het incident op 7 april 2010 werd u gevraagd of u deze gebeurtenis kon staven aan de hand van een kranten- of internetartikel, waarop u erkent (CGVS 1, p.8) dit niet gecontroleerd te hebben; destijds interesseerde het u niet en later hebt u er ook niet meer aan gedacht. Ook tijdens uw tweede asielgehoor gaf u aan nog steeds niet geverifieerd te hebben of het incident op 7 april 2010 op internet gesignaleerd werd (CGVS 2, p.6). U zou op 5 juli 2010 van een rechercheur te horen hebben gekregen dat de ouders van uw vermoorde vriend, van wie u, zoals eerder werd aangehaald, enkel de voornaam kent, klacht zouden hebben ingediend, naar aanleiding van zijn gewelddadig overlijden (CGVS 1, p.17). Toen u werd gevraagd of u informeerde of liet informeren naar het onderzoek naar de moord op uw vriend, erkende u (CGVS 1, p.22) wat dat betreft niets ondernomen te hebben. Tijdens uw tweede asielgehoor werd u gevraagd of u informatie vergaarde of liet vergaren over het eventuele gevolg dat werd gegeven aan de klacht van de ouders van uw vermoorde vriend, maar u erkent (CGVS 2, p.6) omtrent een eventueel onderzoek totaal onwetend te zijn. Uit uw verklaringen blijkt dat u meerdere problemen zou hebben gehad na 7 april 2010 (de dag van de dodelijke aanval op één van uw vrienden), maar u hebt niet geïnformeerd naar eventuele (gelijkaardige) problemen bij de familie van uw vrienden, die, net als u, bij het incident betrokken waren; dat idee kwam niet bij u op (CGVS 1, p.22). Op de vraag of het niet nuttig was om zich te informeren, stelt u dat u dacht dat de zaak misschien was afgesloten (CGVS1, p.22) maar u geeft niettemin blijk van onredelijk weinig initiatief ter zake. Ook over het lot van uw moeder, sinds uw verblijf in België, hebt u zich niet terdege geïnformeerd. U hebt enkel een aantal keer naar haar gsm getelefoneerd, maar zonder resultaat (CGVS 1, p.23). Daarom werd u gevraagd of u via de u beschikbare informatiekanalen in België, in casu uw oom en neven, nog informatie hebt trachten in te winnen over het lot en de verblijfplaats van uw moeder, maar u erkent er niet uitdrukkelijk naar geïnformeerd te hebben (CGVS 1, p.23); u ging er van uit dat u wel nieuws zou krijgen als dat er was, maar niettemin blijft de vaststelling overeind dat u ter zake eveneens onredelijk weinig initiatief aan de dag hebt gelegd.”

In zijn verzoekschrift legt verzoeker uit dat hij geen enkel contact heeft met zijn land van herkomst, dat hij er geen familieleden meer heeft behalve zijn moeder, die hij niet kan contacteren en dat hij zich niet informeerde bij zijn oom en neven, omdat hij geen band met hen heeft en hen trouwens niet kent.

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet verklaart waarom hij niet gecontroleerd heeft of het incident op 7 april 2010, in een kranten- of internetartikel is verschenen, noch waarom hij zich in zijn land van herkomst niet geïnformeerd heeft over het onderzoek naar de moord op zijn vriend of naar eventuele (gelijkaardige) problemen bij de familie van zijn vrienden.

Verder strookt de bewering van verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij zich niet informeerde bij zijn oom en neven omdat hij geen band met hen heeft- niet met zijn eerdere verklaringen bij zijn verhoor op 24 mei 2012.

Gevraagd waarom hij niet geïnformeerd heeft bij zijn oom en neven, antwoordde verzoeker (zie het verhoorblad, p. 23) : *“Tja... Dat kan ik eigenlijk niet zeggen. Ik ging er een beetje vanuit dat ik wel nieuws zou horen als het er was, maar ik heb er niets over gevraagd”.*

De Raad benadrukt dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen en actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten; van verzoeker kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

De uitleg in het verzoekschrift dat verzoeker *“niet eender wie kan contacteren teneinde informatie omtrent zijn problemen in te winnen”* is slechts een nietszeggende algemeenheid.

De nalatige handelingen van verzoeker wijzen op een gebrek aan interesse en keren zich tegen zijn geloofwaardigheid.

Ten slotte hechtte de commissaris-generaal geen geloof aan de door verzoeker opgegeven reisweg:

“U verklaart (CGVS 1, p. 5 & CGVS 2, p.2) dat u in één auto van Brest (Belarus) naar België reisde. Tevens verklaart u (CGVS 1, p.4) voor de reis alleen uw identiteitskaart gebruikt te hebben en geen reispaspoort met daarin het nodige visum. Na uw vertrek uit Brest zou u op geen enkel moment onderworpen zijn aan een persoonlijke identiteits- of grenscontrole (CGVS 1, p.5). Meer nog, u

zou na Brest totaal niets gemerkt hebben van dergelijke controles (CGVS 1, p.5). Er werd u gevraagd of er afspraken werden gemaakt met uw passeurs, in geval van controle, waarop u uitdrukkelijk verklaart (CGVS 1, p.5 – 6) dat dit niet het geval was; niemand heeft u ook maar één instructie gegeven. Welnu, dergelijke verklaringen zijn allerm minst geloofwaardig. Immers uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er bij binnenkomst van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Met stelligheid kan dan ook worden aangenomen dat de overgrote meerderheid van de personen die deze zone betreden in het bezit zijn van reisdocumenten. Uw geloofwaardigheid wordt bijgevolg verder ondermijnd, zeker in het licht van uw verklaring dat er totaal geen afspraken zouden gemaakt zijn met de passeurs. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij de eventuele ontdekking van clandestien reizende passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klanten absoluut geen instructies zou hebben gegeven over wat te doen bij een controle aan de grens.”

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker te volharden in zijn verklaringen.

Volgens hem slaat de redenering van de commissaris-generaal dienaangaande *“nergens op en negeert de werkelijkheid, namelijk, niettegenstaande strenge controles, komen er dagelijks honderden mensen op illegale wijze de Europese Unie binnen”*; volgens verzoeker zijn de controles *“niet onfeilbaar”*. Verder is hij van mening dat de verklaringen omtrent de reis niet raken aan de grond van het asielrelaas, waardoor het vermeende onaannemelijke karakter ervan, zijn geloofwaardigheid niet kan schaden.

Vooreerst wijst de Raad er op dat de geloofwaardigheid van de reisweg wel degelijk in aanmerking kan worden genomen bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van de verklaringen van de kandidaat-vluchteling; de asielinstanties mogen van een asielzoeker immers waarheidsgetrouwe verklaringen en zo mogelijk documenten verwachten over de reisroute.

De blote bewering in het verzoekschrift dat controles niet onfeilbaar zijn, toont niet aan dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich gebaseerd heeft –en die werd toegevoegd aan het administratief dossier- foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd.

De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij waar die om bovenstaande redenen, geen geloof hecht aan verzoekers reisweg.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.6. Aangaande de subsidiaire bescherming, verwijst verzoeker naar de informatie in het administratief dossier betreffende Oeigoeren in Kirgizië. Hij stelt dat hieruit *“niet eenduidig (kan) worden afgeleid dat Oeigoeren in Kirgizië geen geweld of discriminatie, omwille van hun etnische afkomst, hoeven te vrezen”* en voegt er aan toe dat uit dit document blijkt *“dat er eigenlijk weinig wordt geschreven over de situatie van de Oeigoeren in Kirgizië”*.

Volgens verzoeker *“kan niet uitgesloten worden dat de verzoeker omwille van zijn etnische afkomst in zijn land van herkomst blootgesteld wordt aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de vreemdelingenwet”*.

Aangezien geen geloof wordt gehecht aan verzoekers asielrelaas, kan dit relaas niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Dat de brief van R.K., voorzitter van de “World Uyghur Congress”, in dit verband ook geen zoden aan de dijk zet, hoeft geen verder betoog.

Wat betreft artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, maakt verzoeker met zijn verklaring dat *“niet eenduidig (kan) worden afgeleid dat Oeigoeren in Kirgizië geen geweld of discriminatie, omwille van hun etnische afkomst, hoeven te vrezen”* evenmin aannemelijk dat er in Kirgizië een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is

Verzoeker voert bijgevolg geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.7. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoren op het Commissariaat-generaal, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

De commissaris-generaal heeft zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereid en gestoeld op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor verhoor, dat hij tijdens deze verhoren op 24 mei, in het bijzijn van zijn advocaat, en op 18 oktober 2012 de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat de verhoren plaatsvonden met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizenddertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE